

Omalovažavanje ili vrijeđanje državnog organa, odnosno službene osobe

U situaciji kada policijski službenik svjedoči pred prekršajnim sudom o službenim radnjama koje je poduzimao kao službena osoba, kada je također izvrijeđan, zbog čega je i pozvan u svojstvu svjedoka u prekršajnom postupku koji se i vodio upravo zbog vrijeđanja službene osobe u obavljanju službe, neprihvatljivo je da to ne bi bilo u vezi s vršenjem službe.

Pravomoćnom presudom, koju čine presuda Prekršajnog suda u Zagrebu od 1. veljače 2013. godine broj 4 PpJ-3806/11 i presuda Visokog prekršajnog suda Republike Hrvatske od 24. travnja 2013. godine broj JŽ-1727/13, oslobođen je od optužbe okr. Z. M. da bi počinio prekršaj iz čl. 17. Zakona o prekršajima protiv javnog reda i mira, na način da bi, dok je u svojstvu svjedoka ispitivan policijski službenik T. L., ovome se obratio vrijeđajući ga i omalovažavajući, prilikom vršenja službene dužnosti, riječima “lažeš, da sad izađemo vani zveknuo bi ti takvu šamarčinu da nećeš znati što te snašlo”.

Naime, člankom 17. Zakona o prekršajima protiv javnog reda i mira propisano je da prekršaj iz tog članka čini onaj tko omalovažava ili vrijeđa državne organe, odnosno službene osobe prilikom vršenja ili u vezi s vršenjem službe ili njihova zakonita naređenja.

Protiv te presude glavni državni odvjetnik je podnio zahtjev za zaštitu zakonitosti zbog povrede zakona u odredbi čl. 196. st. 1. t. 1. Prekršajnog zakona i predložio je da se ta povreda utvrdi.

Vrhovni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda Dražena Tripala kao predsjednika vijeća, te Vesne Vrbetić i Žarka Dundovića kao članova vijeća, uz sudjelovanje sudske savjetnice Martine Ljevačić kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv okr. Z. M., zbog prekršaja iz čl. 17. Zakona o prekršajima protiv javnog reda i mira, odlučujući o zahtjevu za zaštitu zakonitosti glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske od 26. ožujka 2014. godine broj ZPP-DO-109/13, podignutim protiv pravomoćne presude koju čine presuda Prekršajnog suda u Zagrebu od 1. veljače 2013. godine broj 4 PpJ-3806/11 i presuda Visokog prekršajnog suda Republike Hrvatske od 24. travnja 2013. broj JŽ-1727/13, u sjednici održanoj 7. svibnja 2014. godine, p r e s u d i o j e: Utvrđuje se da je

zahtjev za zaštitu zakonitosti glavnog državnog odvjetnika osnovan i da je pravomoćnom presudom koju čine presuda Prekršajnog suda u Zagrebu od 1. veljače 2013. godine broj 4 PpJ-3806/11 i presuda Visokog prekršajnog suda Republike Hrvatske od 24. travnja 2013. godine broj JŽ-1727/13 povrijeđen zakon u odredbi čl. 196. st. 1. toč. 1. Prekršajnog zakona (“Narodne novine” broj 107/07, 39/13 i 157/13 – u nastavku: PZ)...

Policijski službenik nije bio svjedok jer je izvrjeđan zbog privatnog sukoba, u kojem slučaju bi bilo irelevantno što je policijski službenik, već je njegovo svjedočenje bilo u vezi s vršenjem službe.

Svjedočio je o događaju koji se dogodio kada je poduzimao službene radnje kao policijski službenik, pa njegovo svjedočenje o tome treba sagledati kao neodvojivi dio njegove službe, odnosno svjedočenje je vezano uz vršenje službe, kako to opravdano navodi državni odvjetnik.

Stoga je donošenjem oslobađajuće presude, s obrazloženjem da policijski službenik u konkretnom prekršajnom postupku “nije poduzimao službenu radnju niti je bio u obavljanju službene dužnosti”, u korist okr. Z. M. povrijeđen zakon, koju povredu je trebalo samo utvrditi ne dirajući u pravomoćnu presudu.

Presuda Vrhovnog suda Republike Hrvatske.

Broj: Kzz 9/14-3 od 7. svibnja 2014.

Priredio: dr. sc. Zvonimir Dujmović*

Engl.: Insulting police officers

* dr. sc. Zvonimir Dujmović, profesor na Visokoj policijskoj školi MUP-a RH u Zagrebu.